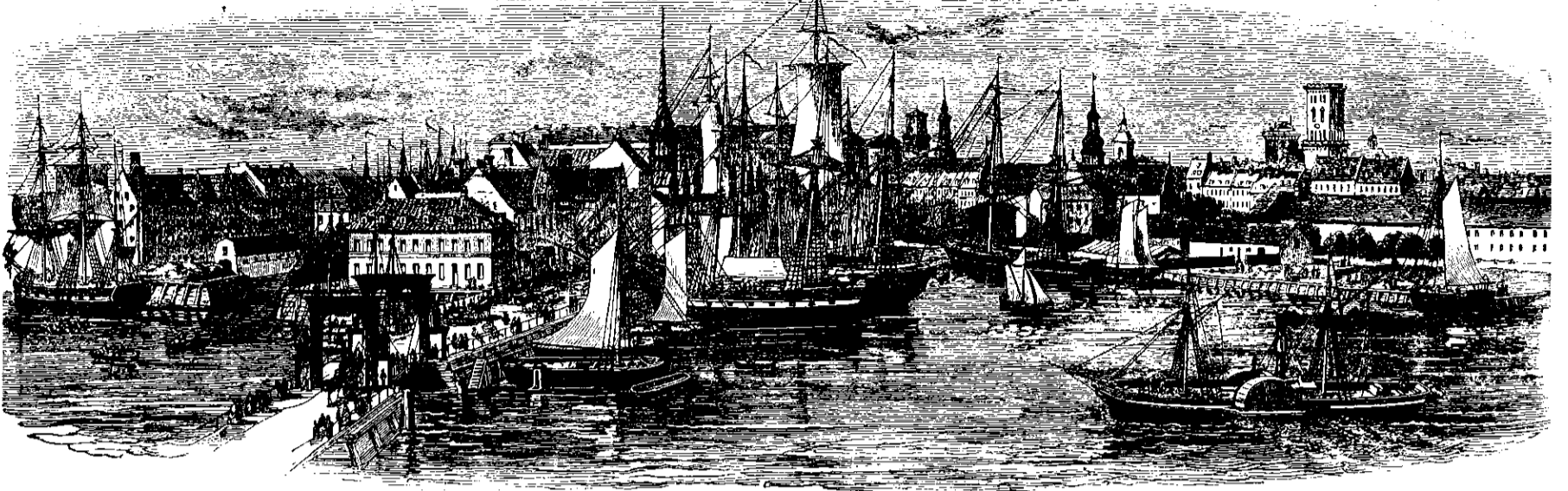

Illustreret Tidende.

Nr. 19.]

Udkommer hver Søndag.

Kjøbenhavn den 5. Februar 1860.

2 Rdr. Quartalet.

[1° Bind.

Indhold.

Anton Melbye. — Indlandet. — Udlandet. — Christian Hvid Bredahl, Digt af W. S. Ingemann. — St. Clemens Kirke paa Gotland. — Det franske Vindeskib „Napoleon“. — Victoriatheateret i Berlin. — Min første Klarligket, af H. L. — Kar og Fiern. — Meddelelser af blander Indhold. — Vekstendelser efter „Modes Parisiennes“.

Anton Melbye.

Hvem der nu turde lade Penen løbe med samme Frihed, som om den bestred en Mand, der allerede havde tilbragt en Snees Aar i Exiligheden — hvilken en interessant biographisk Skizze vilde der da ikke kunne skrives til at ledsage Anton Melbyes Portraitt! — Man kunde da uden Frygt for at kaldes partist, lade hans Talenter vederfares af den Anerkjendelse, som Fremtiden har Lov til at yde dem, man behøvede ikke at afsætte sine Udtryk efter de gjældende Nivelleringsregler, man kunde uden Indiscretion fortælle det Gule, der igrunder er lærerigt i en Kunstners Biographi: de Smaa- og Begivenheder, de lykkelige og ulukkkelige Hændelser, de Kampe og Inspirationer, der i Forening har givet hans Geni dets eendommelige Udvikling. Man kunde være retfærdig mod ham, og paa samme Tid meget underholdende for sine Læsere, men — Anton Melbye lever endnu, og han lever iblandt os! Vi vil haabe, det varer længe, førend man tør skrive hans Biographi saaledes, som vi kunde ønske at skrive den. — Var det en fransk Forfatter, der var bleven beæret med det Hverd at skrive disse Linier, vilde han alligevel vide at finde Resourcer. Han vilde uden videre indføre Publikum i Kunstnerens Atelier — forevise dette smagfuldt ordnede archæologisk-ethnographisk-numismatisk-musikalsk etc. etc. Kunst- og Curiositetsmuseum, hvori den mindste Pagatte har sit kunstneriske Værd eller sin historiske Mærkværdighed; han vilde præsentere Kunstneren i sin hvide, halv phantastiske Arbejdsdragt, saaledes som han gaaer og staaer foran Staffeliets mellem sine Venner, altid i Bevægelse ligesom det Element, han især hersker over, snart meddelende en begejstret Skildring af hvad han saae og hørte i Osten og Vesten, snart ivrig procederende til Fordeel for Maquetisme, Clairvoyance og alle de andre fornægtede mystiske Naturphenomener, snart udflygende de meest forbausende Paradoxyer, naar Conversationen ikke vil gaae paa anden Maade, og alt Dette mens han paa Lævedet henfaster et Billede af den yngende Søstform eller den drømmende Havslabe. Han vilde vide at vedligeholde Interessen for sin Fortælling ved at krybdre den med disse smaa fortrolige Meddelelser, som aldrig forfejler sin Værkning, f. Ex.: at denne udmærkede Mand ved Siden af sine store Gaver ogsaa har sine smaa Strøbeligheder, saasom den, at han aldrig kan faae sit Uhr til at gaae rigtigt — han vilde kunne fortælle en Mængde pikante Anekdoter af Kunstnerens Bivirkninger, f. Ex.: om hvorlunde han til andre Kunstners Forbaudelse i nogle saa Minuter, ved Hjælp af et Stykke Kul, har frembragt Billeber, der mindede om „den sorte Kunst“ — om hvorledes han engang havde opnaaet den hielbne Lykke at skulle lære en Fyrstinde — maaskee endog en Keiserinde! — denne Hemmelighed, men paa Veien til Slottet kom i en saa ivrig Discurs med en Ven, at han glemte sin Lykke til Kløften havde slaaet et Par Gange for meget og — den var forspildt! — Alt Sligt kan en Franskmænd fortælle om sine Samtidige, men for en dansk Forfatter gaaer det ikke an. Vi maa efterlade denne skønne Arv til de kommende Slægter og nøies med at give følgende efter adstadig nordisk Skik og Brug af-fattede Optegnelser.

Anton Melbye er født i Kjøbenhavn den 13de Februar 1818. Efterat have nydt en omhyggelig Skoleunderviisning, blev han i sit 15de Aar optaget i Constructionsskolen paa Noholm. Fra sin første Barndom havde han nemlig havt en uimodstaaelig Lust til Søen, men da han var nærsynet, maatte han opgave Tanken om at blive Sømand og vilde nu træste sig med at blive Skibsbygger. Theorien gik det ogsaa fortræffeligt med: han gjorde hurtige og store Fremstribt i de mathematiske Discipliner og tegnede smukt og nøiagtigt — nu skulde han have fat i Sæen, men Skæbuen lagde sig derimellem, og han fik aldrig fat i den.

En jovial Musiker — det var afbøde Syngeufflor Eisen — havde engang for Melbye yttret sin Beslagelse over, at det gik ham som saamange andre hæderlige Mænd paa Landjorden: et Skib var for ham et Skib, og at der skulde være Forskel paa Jagter, Brigger og Fregatter, var Noget, som han nok troede, men dog ikke var ganske vis paa. Dette foranledigede Melbye til at tegne ham nogle Udbildninger af de almindeligst forekommende Slags Skibe. Det var hans første Frihaandstegninger; de gjorde megen Lykke, og til Gjengjæld for den vise Opmarksomhed, tilbød Eisen at lære ham Begyndelsesgrundene i Guitar-spil. Men det blev ikke ved Begyndelsen. Med et udmærket Geber, nemme Fingre og mathematisk Forskudsflaber gjorde han i saa Maas-neder forbausende Fremstribt. Han drev sit Spil til Virtuositet og lærte med Lethed den fornødne Musiktheori: men for

Tonerens Trykkeri glemte han Gravitetsberegninger og Vandlinier, og, da han tilfaldt havde lært Eisens sværeste Studer, havde han tillige forjæmt Skolen i 14 Dage. Nu maatte han give Slip enten paa Guitaren eller Sæen — han var tove Aar gammel — trods alle faderlige Formaning og ventlige Raad, ja trods Eisens allerindstændigste Besværgelser: han slap Dressfastet!

I omtrent tre Hjerdingaar levede han nu af og for Musikken; han gav Informationer, musicerede med Datidens bedste Kunstnere, ja bidrog endogaa til Concerter, men Troubadourernes Tid var allerede dengang forbi! — Musikken skænkede ham mangen en Glæde, aabnede ham Udgang til Hovedstadens muntreste Kredse, og lønede ham maaskee med et og andet Smil fra skønne Læber, men den Fremtid, der ventede den unge Guitartvirtuos, var just ikke meget lovende.

En Dag, da han i mørke Betragtninger drev om paa Kongens Nytorv, mødte han en Skolekammerat, nu Lærling ved Academiet. Det var just Udfillingens sidste Dag og den var derfor efter Skik og Brug aaben for Dyr. Lærlinger. „Har Du Lyst, at see Udfillingen?“ spurgte Kammeraten. „Na-aa ja.“ — „Saa kan Du gaae derop paa min Seddel!“ — „Men kan det gaae an?“ — „Nei, det kan det igrunder ikke, men naar Du bare gaaer rask ind af Døren og lader som Jugenting, saa seer de ikke Andet, end at Du er Kunstner,“ — og saa gik Anton Melbye op paa Charlottenborg. De-

Daniel German Anton Melbye. (Efter et Photographi af H. Striegler).